

DOCUMENT

Indagació periodística sobre Jesús

Antoni Batista persegueix il·lustrar la vida i la mort de Jesús amb metodologia informativa, contrastant fonts documentals

FÉLIX RIERA

Un dels factors que corquen el prestigi de les institucions, entre elles les religioses, és que la majoria dels ciutadans accepten que existeixin però no creuen en el que representen. En concret, una part

del desprestigi o falta d'interès en relació amb el catolicisme es deu que moltes persones consideren que la figura de Jesús és el resultat d'una ficció.

El periodista i escriptor Antoni Batista (Barcelona, 1952) persegueix mostrar l'existència de Déu a través de la vida i mort de Jesús; les seves curacions, els seus miracles, els seus ensenyaments i la seva mort a la creu. Ho fa de la mà de la metodologia del periodisme, basada a contrastar fonts i llegir amb atenció la documentació i proves existents.

Batista planteja que, si bé moltes persones dubten de l'existència de Déu, al-

menys han de saber que la seva presència al món ha estat àmpliament documentada gràcies als Evangelis de sant Mateu, sant Marc, sant Lluc i sant Joan; els tres primers, denominats sinòptics i el de sant Joan, com a observador de la vida de Jesús. L'assaig es mostra com una investigació periodística del passat partint dels quatre Evangelis, i la lectura del de sant Joan en concret permet endinsar-nos en una narració dels fets tal com ho fariem en un format televisiu de no-ficció, i "explicar realitats amb els recursos narratius de la novel·la". L'Evangelí de sant Joan, Johannes, és un "peri-

odisme de la vivència" on "el narrador s'implica en la narració bé perquè va participar-hi (és el cas de Joan), bé perquè la va cobrir informativament o la va investigar acadèmicament...".

L'assaig es divideix en tres llibres. El primer, *Déu editor*, assumeix el repte de mostrar una sèrie de fets que van succeir abans que el calendari posés el comptador a zero amb motiu de la regeneració de les escriptures. El segon, *L'evangeli mediàtic*, parteix "d'una investigació adequada per a revistes científiques d'impacte acadèmic". El tercer, *El periodisme de la vivència*, parteix del testimoni directe de sant Joan.

L'assaig certifica que, al marge de la fe que puguem tenir, l'existència de Jesús és un fet objectiu que ha estat transmès al llarg de la història. I Batista ho demostra argumentant que està prou documentada; un notable esforç per afirmar que les veritats eternes, com la religió, són veritats datades i verificables.

L'assaig és també resultat de tornar a posar el focus en la qüestió que les veritats d'autoritat exposades i promogudes des de les institucions religioses tendeixen a centrar-se, en moltes ocasions, a defensar més el pla simbòlic que els fets que han acabat donant forma als símbols. La lectura suscita en el lector la necessitat d'estar alerta davant les mentides interessades a convertir la vida de Jesús en un mar de confusió i a debilitar la veritat històrica, i corroborar la informació a partir de les dades, que són moltes i diverses, de què disposem. L'Evangelí de sant Joan ens recorda que Joan va ser un dels primers deixebles de Jesús; el va acompanyar i va viure de primera mà uns fets que van canviar la història de la humanitat i encara avui ens continuen interpel·lant.

Al treball de Batista, els Evangelis no es tracten com a veritat revelada sinó pel que objectivament són, és a dir, una essencial font d'informació que porta a una conclusió: la certificació de l'existència de Déu i la vida de Jesús. I així pretén respondre a la següent pregunta: pot el periodisme, la metodologia periodística, mostrar la història sense que la mentida, la confusió i equívocs interessats aconseguixin manipular-la? /

Antoni Batista
Els portaveus
de Déu
Fragmenta
184 pàgines
19 euros

Jim Caviezel
interpretant
Jesús, a la pel·lícula
de Mel Gibson 'La passió de
Crist'

// Llibrescopi

Cadaqués és el poble més a l'est de la península Ibèrica, el primer que es desperta amb el sol cada matí encara que tingui una fauna tronera de pintors, escriptors, fotògrafs, arquitectes, músics... Dels 2.700 habitants, només n'hi ha mitja dotzena que no siguin artistes. Milena Busquets, al seu evocador llibre *Tambien esto pasará*, ens va obrir la seva casa de Cadaqués a l'empara del record de la seva mare, Esther Tusquets. Allà Federico García Lorca va caminar de la mà de Dalí, René Magritte va pintar *Le temps menaçant* suspent de la badia de Cadaqués una cadira surrealista, Josep Pla va passejar pel seu paisatge "cataclísmic" i al seu llibre *Cadaqués* se sorprenia que convertissin una geologia estèril en un "jardí de pedra". Al poeta Carles Riba, quan van voler fer-li un homenatge i expressar-li el més gran dels agraïments, li van regalar una caseta des d'on es veia el mar.

Cau a les meves mans el llibre d'Alicia Cayuela, *Monsterlove*, que alterna poemes escrits en anglès i traduïts al català amb les seves pròpies pintures. Ella havia viscut des de petita als Estats Units, amb llicenciatures en art a Maryland i Nova York, i tenia una feina de responsabilitat com a traductora jurada al Departament de Justícia. Però ho va deixar tot per venir a Cadaqués. Em pregunto què hi ha aquí que no hi hagi en altres pobles amb mar i muntanya, com és que algú

Jardins de pedra a Cadaqués

ANTONIO ITURBE

canvia un bon sou a Manhattan per una vida "a la mercè del vent".

Agafó un autobús de la centenària empresa Sarfa i baixo a Cadaqués al carrer de la Tarongeta. Me'n vaig cap al far del cap de Creus, xino-xano, com faria Josep Pla, però sense fumar. Crec que m'ha tocat molt la tramuntana perquè veig un lleó marí parlant amb una sirena. Es tracta d'Alicia Cayuela, en una de les seves performances! Aixeco la veu per sobre de la del vent per dir-li que no em queda clar si és poeta, ceramista, pintora... "El meu àmbit i la meua passió és l'entre línies, l'espai invisible entremig de les

coses, el significat que existeix entre el que escric i el que pinto". Li pregunto per aquesta actuació davant de les ones... "En les meves performances creo un diàleg que és una transcripció en temps real de l'inconscient". I com que arreu les celles m'ho aclareix riallera: "Haver traduït a alta velocitat conferències de tots els temes, des de geologia fins a física nuclear, va crear el meu personatge performàtic, en què barrejo memòries de discursos traduïts amb accidents poètics".

Li pregunto sense embuts què la va impulsar a canviar la gran Nova York pel petit Cadaqués: "Sentimentalisme i una recerca, com molts emigrants que se'n

van anar a terres llunyanes i van tornar a casa a retrobar les seves arrels i reconciliar-s'hi. Una missió superflua, ja que és impossible tornar a casa. Però vaig trobar la natura i el procés artístic idoni perquè dimonis, monstres i àngels de la meua obra trobessin el seu lloc en aquesta terra de roques, mar i vent. Curiosament, Cadaqués em recorda Nova York més que cap altre lloc on he viscut! Suposo que per la diversitat de persones de països diferents, projectes estranys, converses peculiars i la immensitat de l'espai".

Recito un dels seus propis poemes, on diu que Cadaqués està ple de bohemis i somiadors, però també de fanfarrons del

postureig. Veig que em fa senyals el conductor de Sarfa, però abans de tornar vull saber si es pot distingir els somiadors dels tarabanes: "Alguns se'ls veu de lluny, encara que no es pot llegir mai un llibre per la tapa. Cadaqués té els seus mons subtils, secrets atroços i visions màgiques que o hi encaixen, els abraça i estimes o et destrueixen". /

Alicia Cayuela davant el paisatge que envolta Cadaqués